

Arrest

nr. 175 866 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 april 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Op 8 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 30 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een tweede beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering.

1.3. Nog op diezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer /Mevrouw, die verklaart te heten

naam: [I.]
voornaam: [W.]
[...] nationaliteit: Marokkaanse

wordt een Inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, De beslissing tot verwijdering van 30.04.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres weigert haar verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op

Het is daarom dat een Inreisverbod van 2 Jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar

Artikel 74/11, §1, tweede lid

- Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet ingevoerd

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. "

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert in een enig middel het volgende aan: "schending van de artikelen 74/11, §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3, Punt 7) Richtlijn 2008/115/EG, artikel 8 E.V.R.M., artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

Zij licht haar betoog toe als volgt:

"Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoekster blijkt

Aan verzoekster werd een inreisverbod afgeleverd op grond van volgende motivering (stuk 1):

[...]

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1, Vw, waarin bepaald wordt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld doorrekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoekster blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746). Welnu, verwerende partij beslist een termijn van 2 jaar op te leggen, omdat er geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek en aan een vroegere beslissing geen gevolg werd gegeven (stuk 1).

Verwerende partij volstaat vervolgens als reden enkel aan te geven dat verzoekster niet heeft getwijfeld op illegale wijze in België te verblijven.

Nergens blijkt een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekster, om de opgelegde termijn van 2 jaar te verantwoorden.

Uit de motivering kan immers niet opgemaakt worden of verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekster reeds 15 jaar in Europa woont, en zij niet de minste banden heeft met Marokko. De verwerende partij beperkt zich ertoe aan te geven dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een vroeger bevel, hoewel dit bevel slecht 2 maanden voordien was afgeleverd en gelet op het volledig gebrek aan binding met Marokko --er in twee maanden tijd onmogelijk alle nodige stappen konden worden gezet. Er is geen afweging gebeurd van de binding die verzoekster heeft met België, noch met het gebrek aan binding die verzoekster heeft met Marokko.

Eigenlijk herneemt de verwerende partij voor het opleggen van het inreisverbod enkel de motivering die werd gebruikt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uw Raad oordeelde nochtans dat de termijn van het inreisverbod bijzondere aandacht verdient, en dat niet kan volstaan worden met elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel (RvV van 15 januari 2013, 'nr. 95.T42, T.Vreemd., 2013, 247).

Door geen onderzoek te verrichten naar de specifieke omstandigheden van verzoekster, en geen afweging te maken van de banden die zij heeft met het Rijk, schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM.

Door vervolgens een inreisverbod op te leggen, louter verwijzende naar dezelfde elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel, schendt verwerende partij de motiveringsplicht.

Huidig middel is ernstig en gegrond."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat uit de bestreden beslissing niet zou kunnen afgeleid worden dat er rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekster. De verzoekende partij verduidelijkt dat er geen rekening zou gehouden zijn met het gegeven dat verzoekster reeds 15 jaar in Europa verblijft en zij niet de minste banden heeft met Marokko.

Verzoekende partij blijft evenwel in gebreke om aan te duiden om welke reden de in casu bestreden beslissing een schending van artikel 3, punt 7) van de Richtlijn 2008/115/EG en het legaliteitsbeginsel zou impliceren.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel en vermeld beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder voorts gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt ook afdoende gemotiveerd nopens het opleggen van het inreisverbod en de duur van het inreisverbod:

[...]

De kritiek van verzoekende partij, als zou met de specifieke elementen geen rekening zijn gehouden, is niet afgestemd op de werkelijke inhoud van de bestreden beslissing, en vermag derhalve niet afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partij dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij, hierbij rekening houdend met de elementen die de situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing niet afdoende rekening gehouden wordt met de specifieke omstandigheden van haar situatie, benadrukt verweerder dat uit de motivering wel degelijk afdoende blijkt om welke specifieke reden de gemachtigde heeft geoordeeld dat in casu een inreisverbod van twee jaar diende opgelegd te worden.

Daarbij wijst verweerder op het administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 07.02.2016 en 30.04.2016. Verzoekende partij werd gehoord maar heeft echter niet willen meewerken aan het verhoor. Op geen enkele wijze heeft ze duidelijk gemaakt op welke datum ze België is binnen gekomen en welke banden ze heeft met België. Ze wilde integendeel haar adres niet meedelen en niet meewerken. Ze kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Verweerder laat volledigheidshalve gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerm minst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die

opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Waar verzoekende partij tevens beweert dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd zou zijn, daar er louter wordt verwezen naar dezelfde elementen die betrekking hebben op de verwijderingsmaatregel, is deze kritiek weinig ernstig. De gemachtigde van de Staatssecretaris beperkte zich geenszins louter tot de vaststelling dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting / dat geen termijn voor louter vertrek is toegestaan. De gemachtigde van de Staatssecretaris wees immers bijkomend op de houding van verzoekende partij zelf (weigering tot medewerking en bewuste keuze om zich illegaal in België te nestelen) en maakte een afweging in functie van het belang van de immigratiecontrole.

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod van 2 jaar aan verzoekende partij moest worden opgelegd.

Daarnaast voert verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aan. De verzoekende partij voert aan dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM volledig afwezig zou zijn. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster reeds 15 jaar in Europa woont en zij niet de minste banden heeft met Marokko.

Vooreerst laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Los van het voorgaande benadrukt verweerder voorts dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op een schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij verwijst louter naar het feit dat ze geen banden meer zou hebben met Marokko en dat ze een binding zou hebben met België.

Daarbij moet eerst en vooral worden opgemerkt dat hiervan geen enkel stuk wordt voorgelegd.

Verzoekende partij beperkt zich tot gratuite beweringen, die zij op geen enkele wijze hard maakt.

Haar beweringen zijn ook weinig geloofwaardig, daar waar verzoekende partij immers pas voor het eerst in 2016 in het Rijk werd aangetroffen.

Terwijl verzoekende partij zich bovendien uitsluitend beroept op gewone sociale relaties, die geen beschermenswaardig karakter hebben.

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een lange tijd afwezig zijn uit Marokko, en het beweerdelijk niet meer hebben van kennissen, vrienden of familie in Marokko, vormt al evenmin een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden.

Dat verzoekende partij reeds 15 jaar op illegale wijze in Europa zou verblijven, betekent geenszins dat ze in Marokko geen privéleven kan hebben. Er kan worden aangenomen dat verzoekende partij ook in Marokko nog een privéleven kan uitbouwen, nu dit het land is waarvan zij afkomstig is en waar zij ook het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven.

Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Met haar vage en beperkte beschouwingen slaagt verzoekende partij er geenszins in aannemelijk te maken dat zij zich op de bescherming van art. 8 EVRM kan beroepen.

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

2.4. Kernpunt van verzoeksters kritiek is dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd waarom er een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd en dat ze hierbij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoeksters geval kenmerken.

2.5. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissing figureert onder het kopje “Twee jaar” de volgende motivering: “Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de Immigratie controle, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.” Het enige element dat naast het belang van de immigratiecontrole echter vastgesteld wordt is dat verzoekster niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in het Rijk te verblijven. Dit vormt echter geen motivering voor de duur van het inreisverbod, noch een verwijzing naar “specifieke omstandigheden van het geval”. Door de vaststelling te maken dat verzoekster niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven, legt verweerder niet uit waarom een inreisverbod van twee jaar noodzake-

lijk is. Deze vaststelling houdt niet anders in dan de vaststelling dat verzoekster het grondgebied niet heeft verlaten hoewel zij wist dat ze dit behoorde te doen, wat overeenkomt met de reden waarom haar een inreisverbod wordt afgeleverd (cf. RvS 22 maart 2016, nr. 234.233). De verwijzing naar het belang van de immigratiecontrole is niet meer dan een verwijzing naar een algemene opdracht van de verwerende partij. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden in haar kritiek dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd waarom er een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd en dat ze hierbij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die haar geval kenmerken.

2.6. De loutere overtuiging van verweerder in zijn nota dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en dat de bestreden beslissing op het vlak van de duur van het inreisverbod wel degelijk afdoende is gemotiveerd, kan geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Verweerder tracht ook tevergeefs de motivering voor de duur van het inreisverbod in zijn nota aposteriori aan te vullen met de vaststelling dat verzoekster geen vaste verblijfplaats heeft of weigert deze door te geven aan de autoriteiten. Ook het verweer dat de kritiek van de verzoekende partij als zou met de specifieke elementen van haar zaak geen rekening gehouden zijn, *“niet afgestemd is op de werkelijke inhoud van de bestreden beslissing”*, volstaat te dezen niet omdat de inhoud van een beslissing samenvalt met de motivering ervan. De verwerende partij kan de bestreden beslissing niet meer laten zeggen dan wat ze zegt en kan hierin dus niet lezen dat zij de houding van de verzoekende partij heeft willen aanklagen, met name dat ze haar medewerking weigert en een bewuste keuze heeft gemaakt om zich illegaal op het grondgebied te nestelen. Waar verweerder ten slotte opwerpt dat hij geen discretionaire bevoegdheid heeft bij het opleggen van een inreisverbod, merkt de Raad op dat dit niet aan de orde is daar verweerder wel een keuzemogelijkheid heeft bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en deze dan ook afdoende moet motiveren, quod non in casu. Waar verwerende partij verwijst naar twee administratieve verslagen vreemdelingencontrole waaruit zou blijken dat verzoekster niet zou hebben meegewerkt, wijst de Raad er op dat er zich in het administratief dossier een verslag van 7 februari 2016, een verslag van 30 april 2016 en een verslag van 2 mei 2016 bevinden. Enkel op het verslag van 2 mei 2016 staat duidelijk aangegeven dat verzoekster niet wou meewerken. Dit verslag dateert echter van na de bestreden beslissing en kan haar dus niet hebben beïnvloed. Uit de andere verslagen kan niet worden afgeleid dat verzoekster niet meewerkte aan het verhoor.

2.7. Het middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werd opgeworpen. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 april 2016 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA